Andrzej, imię zakonne Onufry od św. Andrzeja Kopczyński

nauczyciel
uczeń, pijar, guwerner, autor podręcznika
Ur. 30.11.1735, Czerniejewo
Zm. 14.2.1817, Warszawa

Dane rodziców

Brak danych.

Wychowanie i wykształcenie

Uczył się w szkołach pijarskich w Warszawie. Do zakonu pijarów wstąpił w 1752 roku w Podolińcu. Święcenia kapłańskie przyjął w 1754 roku. Po odbyciu nowicjatu pobierał nauki w Rzeszowie (1755). Charakteryzowano go jako ucznia pracowitego, pobożnego i posłusznego nauczycielom i przełożonym o skłonnościach melancholicznych. Później pobierał nauki w Międzyrzeczu (1756-1757). Wykształcenie uzupełniał kilka lat później w Krakowie (1761-1762)

Etapy kariery dot. edukacji

Był nauczycielem w kilku placówkach zakonu pijarów. Od 1758 roku był wykładowcą gramatyki w kolegium w Radomiu, a w latach 1759-1760 uczył poezji w Piotrkowie, a później retoryki w nowicjacie w Podolińcu, a w 1764 roku w Rzeszowie, Złoczowie (1765-1767) i ponownie w Rzeszowie (1768), a później jeszcze raz powrócił do Podolińca (1769-1771).

W latach 1772-1773 był prywatnym nauczycielem Antoniego Wisłockiego, zapewne szlachcica herbu Sas z rodziny osiadłej w województwie ruskim, miecznikowica żydaczowskiego, i syna Jana Wisłockiego. Wyjechał z nim w podróż zagraniczną do Austrii (Wiedeń) i Francji (Paryż).

Po powrocie z podróży edukacyjnej został nauczycielem wymowy w warszawskim Collegium Nobilium (1774-1778). Zajęcia te musiał przerwać z powodu choroby oczu, która uniemożliwiała pracę nauczyciela. Od 1780 roku był członkiem Towarzystwa do Ksiąg Elementarnych. Natomiast w roku 1783 został pomocnikiem bibliotekarza w stołecznej Bibliotece Załuskich, a w 1784 roku konsultorem prowincji pijarskiej.

Po upadku insurekcji kościuszkowskiej w 1794 roku musiał opuścić Warszawę i jako patriota został przez władze austriackie uwięziony w Ołomuńcu. Do stolicy powrócił w 1802 roku i wszedł w skład Towarzystwa Przyjaciół Nauk. W latach 1805-1807 pełnił urząd prowincjała pijarów. W okresie Księstwa Warszawskiego należał do Izby Edukacyjnej i był wizytatorem szkolnym. Jest uznawany za autora pierwszej, wzorcowo napisanej, gramatyki języka polskiego. Za przygotowanie i wydanie drukiem tego dzieła otrzymał od króla medal dla zasłużonych "Merentibus".

Fakty z życia osobistego

Żył w XVIII-XIX wieku.

Bibliografia

Podmiotowa

1. *Historia Domus Varsaviensis Scholarum Piarum*, oprac. L. Chmaj, Wrocław, 1959.

Przedmiotowa

1. *Urzędnicy województwa ruskiego XIV – XVIII wieku (ziemie halicka, lwowska, przemyska, sanocka). Spisy, oprac. K. Przyboś*, Wrocław, 1987.
2. *Bibliografia literatury polskiej. „Nowy Korbut". Oświecenie, t. 5*, Warszawa, 1967.